

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Spv/1/2017
Identifikačné číslo spisu: 6015201120
Dátum vydania rozhodnutia: 27.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6015201120.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: ADELANTE, s.r.o., so sídlom Špitálska 10, Bratislava, IČO: 36 557 561, zast. Mgr. Katarínou Baďurovou, advokátkou, so sídlom Budatínska 12, Bratislava, proti žalovanému: Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, so sídlom J. Švermu 43, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedu Úradu priemyselného vlastníctva SR č. PÚV 5004-2012 II/63-2015 zo dňa 06.07.2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/164/2015-89 zo dňa 23. septembra 2016, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/164/2015-89 zo dňa 23. septembra 2016 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 24S/164/2015-136 zo dňa 03.05.2017, z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie krajského súdu

1. Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom č. k. 24S/164/2015-89 zo dňa 23. septembra 2016 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/164/2015-136 zo dňa 03.05.2017, podľa ust. § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len S.s.p.) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Predsedu Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky č. PÚV 5004-2012 II/63-2015 zo dňa 06.07.2015, ktorým zamietol rozklad a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky č. PÚV 5004-2012-V-48-La zo dňa 29.11.2012, ktorým prvostupňový orgán podľa ust. § 38 ods. 2 zák. č. 517/2007 Z. z. o úžitkových vzoroch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zák. č. 517/2007 Z. z. alebo zákon o úžitkových vzoroch) zamietol prihlášku úžitkového vzoru zn. spisu PÚV 5004-2012 s

názvom Spôsob kódovania fakturačných a/alebo platobných údajov a hybridná faktúra a/alebo platobný príkaz z 31.01.2012. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Z predloženého administratívneho spisu žalovaného krajský súd zistil, že prihlasovateľ iLancer s.r.o. Bratislava požiadal prihláškou podanou na Úrade priemyselného vlastníctva SR, Banská Bystrica (ďalej aj „prvostupňový orgán verejnej správy“) dňa 31.01.2012 o zápis úžitkového vzoru sp. zn. PÚV 5004-2012 s názvom Spôsob kódovania fakturačných a/alebo platobných údajov a hybridná faktúra a/alebo platobný príkaz (ďalej len „prihláška“) do registra úžitkových vzorov (ďalej len „register“). Prvostupňový orgán verejnej správy vykonal prieskum zápisnej spôsobilosti predmetnej prihlášky, ktorým bolo zistené, že predmet prihlášky úžitkového vzoru nie je podľa § 5 zák. č. 517/2007 Z. z. považovaný za technické riešenie. Výsledok prieskumu (obsahujúci dôvody, pre ktoré predmet ochrany nespĺňa požiadavku zák. č. 517/2007 Z. z. na technický charakter riešenia) bol prihlasovateľovi oznámený listom zo dňa 09.05.2012 s výzvou, aby sa k výsledku prieskumu zápisnej spôsobilosti vyjadril v stanovenej lehote. Prihlasovateľ doručil prvostupňovému orgánu verejnej správy dňa 14.05.2012 žiadosť o zápis prevodu/prechodu patentu/práva na riešenie sp. zn. PÚV 5004-2012 z prihlasovateľa iLancer s.r.o. Bratislava na nadobúdateľa Forsys a.s. Bratislava na základe Zmluvy o prevode práva na ochranu úžitkového vzoru zo dňa 10.05.2012. Prvostupňový orgán verejnej správy oznámil zápis prevodu práv do registra prihlasovateľovi listom zo dňa 05.06.2012. Prihlasovateľ následne vo vyjadrení zo dňa 05.06.2012 k výsledku prieskumu uviedol, že s ním nesúhlasí. Prvostupňový orgán verejnej správy opätovne preskúmal prihlášku a výsledok prieskumu zápisnej spôsobilosti oznámil prihlasovateľovi listom zo dňa 18.07.2012, v ktorom sa podrobne vyjadril k odpovedi prihlasovateľa a k jednotlivým nárokom s výsledkom, že podklady predmetnej prihlášky nie sú spôsobilé na udelenie ochrany z dôvodu, že predmet prihlášky predmetného úžitkového vzoru nemožno považovať za technické riešenie. Dňa 13.08.2012 sa uskutočnilo ústne rokovanie medzi pracovníkmi prvostupňového orgánu verejnej správy a prihlasovateľom a jeho zástupcom. Zo Záznamu z rokovania zo dňa 13.08.2012 vyplýva, že prvostupňový orgán verejnej správy zotrval na svojom stanovisku, že predmet prihlášky úžitkového vzoru nepovažuje za technické riešenie, a preto nespĺňa podmienky na zápis do registra. Na odstránenie nedostatkov prihlasovateľovi stanovil lehotu do 13.10.2012. Prihlasovateľ dňa 11.09.2012 predložil prvostupňovému orgánu verejnej správy prepracované nároky na ochranu predmetnej prihlášky, ktoré boli opätovne podrobené prieskumu zápisnej spôsobilosti.

3. Prvostupňový orgán verejnej správy rozhodnutím č. PÚV 5004-2012 V-48-La zo dňa 29.11.2012 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) prihlášku úžitkového vzoru sp. zn. PÚV 5004-2012 s názvom „Spôsob kódovania fakturačných a/alebo platobných údajov a hybridná faktúra a/alebo platobný príkaz“ zo dňa 31.01.2012 prihlasovateľa Forsys a.s. Bratislava zamietol podľa § 38 ods. 2 zák. č. 517/2012 Z. z. Prvostupňový správny orgán uviedol, že požiadavka na technickosť riešenia, ktoré má byť chránené úžitkovým vzorom vyplýva z ust. § 4 Zákona o úžitkových vzoroch, pričom vo všeobecnosti platí, že riešenie má technický charakter vtedy, ak rieši technický problém, uvedený problém je vyriešený technickými prostriedkami a predmet prihlášky je v nárokoch definovaný technickými znakmi. Poukázal na prepracovaný nárok č. 1, predmetom ktorého je spôsob automatizovaného spracovania fakturačných a/alebo platobných údajov, ktorý je vo význakovej časti nároku definovaný uvedením toho, ako sa relevantné fakturačné a/alebo platobné údaje rozčlenia do troch skupín, kde v 1. skupine sú zaradené všeobecné údaje, v 2. skupine sú zaradené platobné údaje, v 3. skupine sú zaradené údaje o jednotlivých fakturovaných položkách, ďalej sa určí maximálna dĺžka reťazca znakov pre každú skupinu, potom sa údaje naformátujú a zoradia do hotového reťazca znakov a/alebo nasleduje kódovanie reťazca znakov do haš kódu a na záver sa vygeneruje 2D kód. Hlavný nárok na spôsob sa týka automatizovaného spracovania fakturačných a/alebo platobných údajov, ktorými sú identifikačné údaje platiteľa, t. j. jeho meno, adresa, dátum platby, identifikačné údaje príjemcu platby, výška platby vyjadrená v príslušnej mene. Spôsob teda rieši problém zakódovania všeobecných fakturačných/platobných, teda netechnických údajov do dvojdimenzionálneho kódu. Prvostupňový orgán verejnej správy konštatoval, že vo všeobecnosti platí, že dáta, ktoré sa netýkajú technickej podstaty riešenia, sa nepovažujú za technické. Dáta spracovávané spôsobom podľa hlavného nároku na ochranu nepredstavujú technické dáta, ale len finančné, fakturačné a tzv. business dáta. Vzhľadom na to, že uvedené dáta nie je možné považovať za technické, potom ani spôsob spracovania, resp.

kódovania takýchto netechnických dát nie je možné považovať za technické riešenie. Prieskumom závislých spôsobových nárokov č. 2 a č. 3 prvostupňový orgán verejnej správy zistil, že ani význaková časť týchto nárokov neobsahuje žiadne technické znaky, ktoré by zabezpečovali technickosť riešenia ako celku. Ďalší nezávislý nárok (nárok č. 4) sa týka hybridnej faktúry, ktorá je tvorená printovým, resp. elektronickým nosičom, na ktorom sú fakturačné/platobné údaje a aspoň jeden dvojdimenziálny kód. Faktúry, platobné príkazy a podobné doklady v papierovej forme sa považujú za netechnické predmety. Samotná prítomnosť jedného technického znaku v nároku, ktorým je nosič informácií, neznamena podľa prvostupňového orgánu verejnej správy automaticky, že celý nárok má technický charakter. Faktúra, na ktorej sú uvedené fakturačné/platobné údaje je zjavne netechnická bez ohľadu na to, či ide o printovú, resp. elektronickú faktúru. Samotným pridaním QR kódu na uvedenú faktúru nezískava riešenie podľa nároku č. 4 (t. j. hybridná faktúra) technický charakter, pretože ako celok je netechnická. Prieskumom bolo ďalej zistené, že ani závislé výroky č. 5 až 14 neobsahujú technické znaky, ktoré by zabezpečovali technickosť hybridnej faktúry a/alebo platobného príkazu ako celku. Vzhľadom na uvedené prvostupňový orgán verejnej správy konštatoval, že predmet PÚV 5004-2012 nespĺňa jednu zo základných podmienok ochrany stanovených Zákonom o úžitkových vzoroch, ktorou je podmienka na technickosť riešenia. Z uvedených dôvodov prihlášku úžitkového vzoru zamietol.

4. Proti vyššie uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu podal prihlasovateľ v zákonnej lehote rozklad, ktorým žiadal, aby bolo prvostupňové rozhodnutie z 29.11.2012 zrušené a aby prihláška úžitkového vzoru bola vrátená do konania. Následne podaním doručeným prvostupňovému orgánu verejnej správy dňa 11.08.2014 prihlasovateľ požiadal o prevod prihlášky úžitkového vzoru z prihlasovateľa Forsys a.s. Bratislava na nadobúdateľa ADELANTE s.r.o. Bratislava na základe Zmluvy o prevode práv na prihlášku úžitkového vzoru PÚV 5004-2012 zo dňa 06.08.2014. Prvostupňový orgán verejnej správy oznámil zápis prevodu práv do registra prihlasovateľovi listom zo dňa 19.08.2014.

5. Predseda Úradu priemyselného vlastníctva SR (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. PÚV 5004-2012 II/63-2015 zo dňa 06.07.2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) rozklad zamietol a rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy zo dňa 29.11.2012 potvrdil. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vplynulo, že prihlasovateľ namietol správnosť konštatovania prvostupňového orgánu, že prihlásené riešenie nepredstavuje technické riešenie a súčasne namietol porušenie zásady materiálnej rovnosti v konaní o predmetnej prihláške úžitkového vzoru. K námietke, že prvostupňový orgán verejnej správy postupoval nad rámec zákona, keď posudzoval „technický charakter“ prihláseného riešenia, žalovaný uviedol, že z ust. § 4 Zákona o úžitkových vzoroch, ktorý definuje podmienky ochrany úžitkovým vzorom vyplýva, že na ochranu sú spôsobilé technické riešenia, ktoré sú nové, sú výsledkom vynálezcovskej činnosti a sú priemyselne využiteľné. Z uvedenej definície vyplýva o.i. požiadavka na technickosť riešenia, ktoré má byť predmetom ochrany úžitkovým vzorom. Zákon o úžitkových vzoroch neobsahuje definíciu toho, čo je a čo nie je technické riešenie, obsahuje len demonštratívny výpočet predmetov a činností, ktoré sa nepovažujú za technické riešenie. Uvedený zoznam nie je konečný a úplný. Vzhľadom na neexistenciu definície pojmu technický, resp. netechnický, prvostupňový orgán verejnej správy posudzuje technickosť riešení zaužívaným výkladom zákona. Na tento výklad sa používa koncept, podľa ktorého riešenie má technický charakter vtedy, ak rieši problém z technickej oblasti (technický problém), uvedený problém je zároveň vyriešený technickými prostriedkami a predmet prihlášky je v nárokoch definovaný technickými znakmi. Prihláška má technický charakter, resp. riešenie je považované za technické, ak sú všetky tieto podmienky splnené kumulatívne. Ak čo len jedna z uvedených podmienok nie je splnená, prihláška nemá technický charakter a riešenie sa považuje za netechnické. Používanie konceptu „technický charakter“ riešenia je v Európe a vo svete štandardne používaný pri posudzovaní spôsobilosti predmetu na ochranu (napr. v dokumentoch „PATENT COOPERATION TREATY (PCT), PCT INTERNATIONAL SEARCH AND PRELIMINARY EXAMINATION GUIDELINES ,PART III, CHAPTER 9, paragraph 9.04 page 63“ a „Guidelines for Examination in the European Patent Office, Part G - Chapter I - Patentability, paragraph 2 (ii)“, v ktorých je technický charakter definovaný rovnakým spôsobom, ako uviedol žalovaný. K výhrade prihlasovateľa, že prvostupňový orgán išiel nad rámec zákona, keď posudzoval „technický charakter“ prihláseného riešenia, žalovaný uviedol, že pojem „riešenie má technický charakter“, má ten istý význam ako pojem „riešenie je technické“ a takéto posudzovanie je v súlade so Zákonom o

úžitkových vzoroch. K príkladom uvedeným prihlasovateľom v rozklade, pomocou ktorých vysvetľoval, ako je potrebné charakterizovať problém, ako skúmať jeho riešenie a aký záver sa má z toho vyvodiť, žalovaný uviedol, že prihlasovateľ si vysvetľuje pojem technické riešenie inak, ako je zaužívaná prax úradu. Rozobral obidva prípady a konštatoval, že v obidvoch prípadoch ide o riešenie netechnického problému, t.j. ide o riešenia, ktoré nemajú technický charakter. K námietke prihlasovateľa, že prvostupňový orgán si svojvoľne vyložil zákon zavedením konceptu „technických“, resp. „netechnických“ dát s tým, že takýto výklad nemá oporu v Zákone o úžitkových vzoroch ani vykonávacej vyhláške, pričom dáta nie sú predmetom ochrany, žalovaný uviedol, že samotné dáta nie sú predmetom ochrany, avšak riešenie má technický charakter vtedy, ak sa okrem ďalších kritérií týka technickej oblasti. Na posúdenie toho, či sa jedná o technickú oblasť, EPÚ používa typ dát, ktoré sú vynálezom (riešením) spracovávané. Softvérový vynález má technický charakter vtedy, ak (okrem iných podmienok) pôsobí na (spracováva) fyzikálne dáta, pričom peňažné dáta, finančné dáta, business dáta alebo text sa nepovažujú za fyzikálne dáta. Žalovaný poukázal na súvisiace rozhodnutia EPÚ v obdobných veciach. Žalovaný uviedol, že posudzovanie typu dát pri posudzovaní technickosti riešenia, nie je svojvoľným výkladom zákona, ale v Európe bežne zaužívaným spôsobom posudzovania splnenia uvedenej podmienky ochrany, ktorý uplatňuje aj EPÚ pri posudzovaní technickosti vynálezu. V zmysle uvedenej definície „technickosti vynálezu“ má vynález technický charakter vtedy, ak sa týka technického problému. Z toho vyplýva, že problém musí byť od počiatku technický, pričom samotné použitie technických prostriedkov nie je postačujúce na dosiahnutie „technickosti“. Pokiaľ prihlasovateľ tvrdil, že ak sa akýkoľvek problém rieši technickými prostriedkami, stáva sa technickým problémom a ak je vyriešený, stáva sa technickým riešením, žalovaný s takýmto záverom nesúhlasil. Pri riešení predmetného problému, (ktorým je podľa prihlasovateľa odstránenie chybovosti pri spracovávaní faktúr) sú síce použité technické prostriedky, ale samotná podstata riešenia (s ohľadom na znaky uvedené v hlavnom nároku na ochranu) spočíva v usporiadaní údajov obsiahnutých na faktúre do troch skupín, v určení dĺžky reťazca a naformátovaní údajov. Takéto usporiadanie údajov na faktúre nie je možné považovať za riešenie technického problému. Zároveň uviedol, že rozdelenie dát na technické, resp. netechnické bolo použité len ako pomocné kritérium. Pre zamietnutie prihlášky úžitkového vzoru bola rozhodujúca skutočnosť, že riešenie definované v nárokoch na ochranu nebolo riešením technického problému. Technický charakter by sa mohol priznať spôsobu kódovania dát - bez ohľadu na ich typ, avšak v nárokoch na ochranu č. 1-3 nie je definovaný spôsob kódovania dát, ale len spôsob, akým sa z dát uvedených na faktúre vyberú dáta, ktoré budú kódované - generované do dvojdimenzionálneho kódového obrazca. Spôsob teda nerieši samotné kódovanie, ale len jeho použitie pri obchodnej činnosti. Pokiaľ prihlasovateľ na podporu svojich tvrdení o technickosti dát a o potrebe ich nezohľadnenia pri posudzovaní technickosti odkázal na niekoľko patentových dokumentov, z ktorých má vyplývať, že typ dát nie je pre ochranu rozhodujúci, žalovaný uviedol, že žiadny z predmetov opísaných v uvedených dokumentoch nie je identický s predmetom prihlášky úžitkového vzoru PÚV 5004-2012. Navyše na udelené riešenia bola ochrana udelená v čase, keď prvostupňový orgán verejnej správy postupoval pri posudzovaní ich technickosti na základe iných kritérií. K spracovaniu dát, ktoré sú vo forme 1 (jednotiek) a 0 (núl), žalovaný uviedol, že finančné fakturačné a tzv. business dáta, ktoré sú v automatizovanom spracovaní vyjadrené postupnosťami informačných „0“ a „1“ v bitovom slove, nerobí z týchto dát technické dáta, tieto stále zostávajú netechnickými, aj keď sú spracovávané výpočtovými elektronickými prostriedkami. Pokiaľ prihlasovateľ v rozklade namieta, že tvrdenie prvostupňového orgánu verejnej správy, že „faktúry, platobné príkazy a podobné doklady v papierovej forme sa považujú za netechnické predmety“ je nesprávne, žalovaný uviedol, že nosič (napr. papierový) sám o sebe predstavuje technický znak. Fakturačné údaje uvedené na nosiči a grafický obrazec vo forme QR kódu nepredstavujú technické znaky. Samotná faktúra obsahujúca fakturačné a/alebo platobné údaje je nesporné netechnickým riešením. Ak sa na takéto netechnické riešenie pridá grafický obrazec, ktorým je v predmetnom prípade QR kód, uvedená faktúra (nazvaná hybridná) je stále netechnická. Vzhľadom na uvedené žalovaný konštatoval, že hoci je v nároku na ochranu č. 4 uvedený jeden technický znak, riešenie opísané v nároku ako celok je netechnické. Pokiaľ prihlasovateľ poukázal na obdobné riešenia, pri ktorých prvostupňový orgán verejnej správy mal postupovať rozdielne ako v prípade prihlasovaného riešenia, žalovaný uviedol, že nejde o riešenia zhodné s prihláseným riešením, a preto nie je vylúčené, že výsledok posúdenia technickosti predmetu prihlášky úžitkového vzoru prihlasovateľa je odlišný od výsledku posúdenia riešení, na ktoré prihlasovateľ odkázal. Vzhľadom na uvedené žalovaný konštatoval,

že prihlásené riešenie nesplňa podmienku technickosti v zmysle § 5 ods. 1 Zákona o úžitkových vzoroch, keďže sa ním nerieši technický problém. Pokiaľ prihlasovateľ namietal porušenie zásady materiálnej rovnosti účastníkov konania tým, že prvostupňový orgán verejnej správy rozhodol v preskúvanom prípade inak, ako v iných podľa prihlasovateľovho názoru podobných prípadoch, žalovaný uviedol, že nejde o prípady skutkovo zhodné alebo podobné, a preto nemožno rozdielne závery vyplývajúce z rozhodovania o ich predmetoch považovať za odklony narušujúce rovnosť subjektov pred zákonom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný konštatoval, že prvostupňové rozhodnutie bolo výsledkom vecne správneho posúdenia a bolo vydané v súlade so zákonom.

6. Krajský súd zákonnosť preskúvaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č 517/2007 Z. z., citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 1, § 4, § 5 ods. 1, 2, § 32 ods. 1, 2, 3, 4, § 38 ods. 1, 2, § 58 ods. 4, 5, § 52 ods. 2, citovaného zákona, postupom podľa ustanovení druhej časti prvej hlavy a tretej časti prvej hlavy zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom, a preto žalobu poukazom na ust. § 190 S.s.p. zamietol.

7. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predpokladom toho, aby technické riešenie mohlo byť chránené úžitkovým vzorom, je splnenie podmienok stanovených v § 4 zák. č. 517/2007 Z. z. Podľa cit. ustanovenia predmetom ochrany úžitkovým vzorom je technické riešenie, ktoré je nové, je výsledkom vynálezcovskej činnosti a je priemyselne využiteľné. Z uvedenej definície predovšetkým vyplýva, že na ochranu úžitkovým vzorom sú spôsobilé len „technické riešenia“, pričom citovaný zákon neobsahuje definíciu pojmu „technické riešenie“. Technické riešenia predstavujú významovo veľmi široký pojem, ktorý nie je možné vyčerpávajúcim spôsobom pozitívne definovať, resp. vymedziť. Rovnako tak nie je možné vyčerpávajúcim spôsobom vymedziť pojem „technické riešenie“ ani negatívne, čoho dôsledkom je skutočnosť, že v ust. § 5 cit. zákona je upravený výpočet predmetom, resp. činnosť, ktoré sa za „technické riešenie“ nepovažujú, len demonštratívne. Z toho vyplýva, že ak predmet prihlášky úžitkového vzoru nepatrí do tohto výpočtu, resp. nespadá pod niektorú z výluk v zmysle cit. ust. § 5, neznamená to, že by sa riešenie malo považovať za riešenie technické. Pre posúdenie splnenia podmienok stanovených v § 4 cit. zákona je podstatné, či riešenie (tvoriace predmet prihlášky úžitkového vzoru) je technickým riešením, resp. má technický charakter.

8. Krajský súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že ak predmet prihlášky úžitkového vzoru nespadá do výpočtu uvedeného v § 5 ods. 1 cit. zákona, neznamená to, že by orgán verejnej správy nemohol za „netechnické riešenie“ považovať iné riešenie, ako tomu bolo v preskúvanom prípade. Nesporne je plne v kompetencii žalovaného posúdiť, či predmet prihlášky je „technickým riešením“ a posúdenie tejto otázky patrí do správnej úvahy žalovaného. Správny súd v tomto prípade preskúvava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (§ 27 ods. 2 S.s.p.). Pokiaľ žalobca namietal, že výklad a aplikácia pojmu „technické riešenie“ žalovaným sa vymyká logike a tým vybočuje z medzí voľného uváženia, pričom žalovaný posudzoval vec nad rámec zákona, krajský súd považoval túto námietku za nedôvodnú a nekorešpondujúcu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V preskúvanom prípade sa krajský súd stotožnil so záverom žalovaného, že riešenie, ktoré bolo predmetom prihlášky žalobcu, nie je technickým riešením, pretože technickými prostriedkami nie je riešený technický problém. Žalovaný posudzoval technickosť riešenia zaužívaným výkladom v medziach zákona. V tejto súvislosti uviedol, že pokiaľ žalovaný (aj prvostupňový orgán verejnej správy) použil pri výklade pojmu „technické riešenie“ koncept, podľa ktorého riešenie má „technický charakter“, t. j. inými slovami „riešenie sa považuje za technické riešenie“ vtedy, ak rieši technický problém, tento problém je vyriešený technickými prostriedkami a predmet prihlášky je v nárokoch na ochranu definovaný technickými znakmi, takýto výklad pojmu „technické riešenie“ alebo „riešenie má technický charakter“ vyplýva zo zaužívaného výkladu zákona, ako aj z rozhodovacej praxe žalovaného i medzinárodných úradov (žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal napríklad na Metodické pokyny na vykonávanie medzinárodných rešerší a medzinárodného predbežného prieskumu PCP, Metodické pokyny Európskeho patentového úradu). Žalovaný (i prvostupňový orgán verejnej správy) sa jednotlivými aspektmi „technickosti riešenia“ zaoberal podrobne v rozhodnutí, vo vzťahu k posúdeniu prihlasovaného nároku, či prihlasované riešenie rieši technický problém technickými

prostriedkami a či predmet prihlášky je v jednotlivých nárokoch na ochranu (nároky 1-14) definovaný technickými znakmi, pričom konštatoval, že v predmetnom prípade ide o spracovanie netechnických údajov a to netechnickým spôsobom, t. j. riešením definovaným v nárokoch na ochranu sa nerieši žiadny technický problém, resp., že hybridná faktúra a/alebo platobný príkaz nepredstavuje technické riešenie, pretože technickými prostriedkami nie je riešený technický problém.

9. Ďalej krajský súd uviedol, že predmetom nezávislého nároku na ochranu č. 1 je spôsob automatizovaného spracovania fakturačných a/alebo platobných údajov, ktorého podstata spočíva v tom, že sa fakturačné a/alebo platobné údaje rozčlenia do troch skupín, kde v 1. skupine sú zaradené všeobecné údaje, v 2. skupine sú zaradené platobné údaje, v 3. skupine sú zaradené údaje o jednotlivých fakturovaných položkách, ďalej sa určí maximálna dĺžka znakov pre každú skupinu, potom sa údaje naformátujú a zoradia do hotového reťazca znakov a/alebo nasleduje kódovanie reťazcov znakov do haš kódu a na záver sa vygeneruje 2D kód. Vyššie uvedeným usporiadaním fakturačných (teda netechnických údajov) a následným vytvorením známeho dvojdimenzionálneho kódu nie je spôsobený žiadny technický efekt. Pri riešení problému podľa prihlášky úžitkového vzoru samotná podstata riešenia teda spočíva len v usporiadaní údajov obsiahnutých na faktúre do troch skupín, v určení dĺžky reťazca a naformátovaní údajov, pričom takéto usporiadanie údajov na faktúre nie je riešením technického problému. Pokiaľ vyššie uvedeným spôsobom dôjde k zvýšeniu rýchlosti práce s faktúrami, ako aj k odstráneniu chybovosti pri manuálnom vkladní údajov tak, ako to uviedol žalobca, takýto dôsledok nemožno považovať za technický dôsledok, resp. takýmto postupom nemožno identifikovať vyriešenie žiadneho technického problému. Ani v závislých nárokoch na ochranu č. 2 a 3 nie sú žiadne znaky, ktoré by prihlásenému riešeniu zabezpečovali technický charakter. Predmetom nezávislého nároku na ochranu č. 4 je hybridná faktúra, ktorá je tvorená printovým, resp. elektronickým nosičom, na ktorom sú fakturačné/platobné údaje a aspoň jeden dvojdimenzionálny kód. Faktúry a platobné príkazy v papierovej forme sa zo svojej podstaty považujú za netechnické predmety a samotná prítomnosť jedného technického znaku nároku na ochranu, ktorým je nosič informácií, neznamená automaticky, že celý nárok na ochranu má technický charakter. Samotným pridaním QR kódu na uvedenú faktúru a to bez ohľadu na to, či ide o printovú alebo elektronickú faktúru, nezískava prihlásené riešenie podľa nároku na ochranu č. 4 technický charakter, pretože táto je ako celok netechnická. Ani závislé výroky č. 5-14 neobsahujú technické znaky, ktoré by zabezpečovali technickosť hybridnej faktúry a/alebo platobného príkazu ako celku. Súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že prihlásené riešenie, ktorého účelom je odstránenie chybovosti a rýchlosti pri spracovávaní faktúr, nie je riešením technického problému, podstatou riešenia je usporiadanie údajov obsiahnutých na faktúre alebo platobnom príkaze do troch skupín, určení dĺžky reťazca a naformátovanie údajov. Takéto usporiadanie údajov na faktúre nie je možné považovať za riešenie technického problému. Samotné použitie technických prostriedkov nepostačuje na dosiahnutie „technickosti“. Teda v nárokoch, ktoré sú predmetom prihlášky, nie je definovaný spôsob kódovania dát, ale len spôsob, akým sa z dát uvedených na faktúre vyberú dáta, ktoré sú následne kódované do 2D kódového obrazca.

10. Krajský súd mal za to, že pre zamietnutie prihlášky bola teda rozhodujúcou skutočnosť, že riešenie definované v nárokoch na ochranu nie je riešením technického problému. Napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie, ktorým bola s poukazom na § 38 ods. 2 zák. č. 517/2007 Z. z. v nadväznosti na § 4 a § 5 ods. 1 cit. zákona zamietnutá prihláška úžitkového vzoru „Spôsob kódovania fakturačných a/alebo platobných údajov a hybridná faktúra a/alebo platobný príkaz“ teda vychádzali z náležite zisteného skutkového stavu a sú výsledkom správneho právneho posúdenia veci, pričom záver žalovaného o nutnosti zamietnuť prihlášku úžitkového vzoru podľa § 38 cit. zákona logicky vyplýva z vykonaného dokazovania, pričom výklad a aplikácia pojmu „technické riešenie“ nevybočuje z medzí správnej úvahy ani zásad logického uvažovania a posúdenie predmetu prihlášky úžitkového vzoru vo vzťahu k splneniu podmienok stanovených zákonom č. 517/2007 Z. z. na poskytnutie ochrany bolo vykonané v medziach ustanovených zákonom. Samotná skutočnosť, že žalovaný nekonkretizoval v rozhodnutí žiadnu z výluk podľa § 5 ods. 1 zák. č. 517/2007 Z. z. nemôže byť podľa názoru krajského súdu dôvodom na zrušenie rozhodnutia pre nesprávne právne posúdenie, ani z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy má všetky náležitosti podľa § 47 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení

neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) v spojení s § 58 ods. 4 zák. č. 517/2007 Z. z. Rozhodnutie je náležité a logicky odôvodnené, je v ňom uvedené, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol orgán verejnej správy vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníka konania - žalobcu a s jeho vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

11. Krajský súd ďalej konštatoval, že keďže konanie o správnej žalobe je dôsledne ovládané dispozičnou zásadou, súd zohľadňoval len žalobné námietky uplatnené v zákonom stanovenej lehote určenej zákonom na podanie žaloby na správny súd. Na nové skutočnosti uvádzané po tejto lehote, resp. prednesené na pojednávaní, súd nemohol prihliadať.

12. K námietke žalobcu, že žalovaný postupoval v rozpore so základnými pravidlami správneho konania uvedenými v § 3 ods. 4 (správne malo byť uvedené § 3 ods. 5) Správneho poriadku, podľa ktorého správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, pričom poukázal na konkrétne prípady, v ktorých žalovaný pri posudzovaní obdobných riešení v konaniach o prihláškach patentov a úžitkových vzorov priznal riešeniu technický charakter a v jeho prípade nie, krajský súd uviedol, že žalovaný je v zmysle § 3 ods. 1 Správneho poriadku povinný postupovať v konaní v súlade so zákonom a inými právnymi predpismi a zároveň v zmysle § 3 ods. 4 Správneho poriadku je povinný svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. V zmysle § 3 ods. 5 Správneho poriadku rozhodnutie žalovaného musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, pričom žalovaný ako správny orgán má dbať o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Z cit. ustanovení Správneho poriadku vyplýva, že žalovaný ako správny orgán je predovšetkým v každom prípade povinný postupovať v konaní podľa zákona, pričom každý prípad je povinný posudzovať individuálne z hľadiska špecifických skutkových okolností a následného právneho posúdenia veci v intenciách zákona, v tomto prípade zák. č. 517/2007 Z. z. Žiadny zo žalobcom označených prípadov, v ktorých rozhodoval žalovaný, nie je identický, ani podobný s predmetom žalobcovej prihlášky, keďže sa netýka fakturačných údajov ako spracovaných dát. V tejto súvislosti správny súd poukazuje naopak na prípady označené žalovaným v písomnom vyjadrení k žalobe, v ktorých boli prihlášky úžitkového vzoru zamietnuté s poukazom na § 38 ods. 2 zák. č. 517/2007 Z. z. s odôvodnením, že predmet prihlášky úžitkového vzoru nie je technickým riešením (napr. PÚV 27-2012, PÚV 5047-2014, PÚV 125-2012). Takáto námietka žalobcu preto nebola spôsobilá napadnúť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. Rovnako, pokiaľ žalobca namietal, že rozhodovacia prax žalovaného je v rozpore so súčasťou rozhodovacou praxou EPÚ a poukázal na konkrétne rozhodnutia tohto úradu, súd predovšetkým uvádza, že pri rozhodovaní o zápisnej spôsobilosti riešení prihlásených na zápis do registra úžitkových vzorov je žalovaný povinný postupovať výlučne na základe zák. č. 517/2007 Z. z., pričom pri výkone tejto pôsobnosti nie je viazaný rozhodnutiami iných úradov alebo inštitúcií v rovnakých či obdobných veciach. Tak, ako poukázal žalovaný vo svojom vyjadrení, Európsky patentový dohovor nemá žiadny priamy vplyv na hmotné národné právo úžitkových vzorov, ako jednoznačne vyplýva z čl. 140 Európskeho patentového dohovoru. Takáto námietka rovnako podľa správneho súdu preto nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pokiaľ správny súd tak, ako je uvedené v bode 21 tohto rozsudku, vyhodnotil výklad a aplikáciu pojmu „technické riešenie“ žalovaným, ktorá skutočnosť bola podstatná pre právne posúdenie veci vo vzťahu k skúmaniu splnenia podmienok stanovených v § 4 zák. č. 517/2007 Z. z. a následné zamietnutie prihlášky žalobcu s poukazom na § 38 ods. 2 cit. zákona, ako logický a vykonaný v medziach zákona. Skutočnosť, že žalovaný nesúhlasí s takýmto výkladom (s odkazom na rozhodovaciu prax EPÚ), nemôže byť dôvodom pre vyslovenie záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nezákonné.

13. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku tak, že žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal pre jeho neúspech v konaní.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

14. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca kasačnú sťažnosť. Navrhoval, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/164/2015-89 zo dňa 23. septembra 2016 zmenil tak, že zruší rozhodnutie predsedu žalovaného sp. zn. PÚV 5004-2012 II/63-2015 zo dňa 06.07.2015 v spojení s rozhodnutím žalovaného sp. zn. PÚV 5004-2012-V-48-La zo dňa 29.11.2012 a vec mu (žalovanému pozn. kasačného súdu) vráti na ďalšie konanie.

15. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalobca namietal, že krajský súd pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.)

16. Žalobca poukázal na to, že krajský súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného o údajnej „netechnickosti“ riešenia žalobcu. Mal za to, že pri vysvetľovaní slova „technické“, ktoré nie je v zákone o úžitkových vzoroch definované, treba vychádzať z jeho všeobecného významu. Uviedol, že prídavné meno "technické" vychádza z podstatného mena "technika". Význam podstatného mena technika je:

a) oblasť ľudskej činnosti (prostriedky, postupy a znalosti) na využitie a ovládanie prírody a/alebo ľudských výtvorov v prospech človeka, najmä implementácia ľudských poznatkov tak, aby boli prakticky využiteľné,

b) jeden z odborov tejto činnosti (napr. raketová technika, výpočtová technika, technika spracúvania potravín a pod,

c) technické zariadenie a vybavenie,

d) technická štruktúra (stránka) prístroja, stroja, riešenia a pod.

17. Z uvedeného žalobca vyvodil, že prídavné meno technický vo všeobecnosti zahŕňa v bežnom vnímaní všetky vyššie uvedené stránky podstatného mena technika. Nakoľko však predmetom zákona o úžitkových vzoroch je okrem iného právna ochrana úžitkových vzorov, je podľa jeho názoru potrebné použiť zujúci výklad prídavného mena technické a to vo vzťahu k podstatnému menu riešenie.

18. Ďalej žalobca poukázal na to, že zákon o úžitkových vzoroch v ustanovení § 4 síce nedefinuje technické riešenie, avšak kladie naň podmienky, že musí byť nové, musí byť výsledkom vynálezcovskej činnosti a musí byť priemyselne využiteľné. Mal za to, že žalobcovo riešenie tieto podmienky spĺňa. Negatívny demonštratívny výpočet riešení, ktoré v zmysle ust. § 5 ods. 1 zákona o úžitkových vzoroch nie sú technickými riešeniami, síce nepokrýva všetky prípadné možnosti, a tým pádom ponecháva žalovanému možnosť správnej úvahy v konkrétnom prípade, avšak mal za to, že musí byť pre žalovaného minimálne vodítkom, aké oblasti riešení nie je možné považovať za technické. V prípade, že by žalovaný tento úmysel zákonodarcu opomenul mal za to, že z jeho strany nejde o voľnú správnu úvahu, ale o svojvoľu.

19. Ďalej žalobca uviedol, že správny súd vo svojom rozsudku na jednej strane považuje za technické riešenie to, čo rieši výlučne technický problém, technickými prostriedkami a je definované technickými znakmi, pričom v tomto konkrétnom prípade má ísť o spracovanie netechnických údajov netechnickým spôsobom, avšak v tej istej vete odôvodnenia (str. 16 bod 21, str. 17 bod 21) k tomu istému predmetu sa už konštatuje pri pomenovaní predmetu riešenia, že riešenie iba nerieši technický problém, ale za to „technickými prostriedkami“. Z uvedeného žalobcovi jednoznačne vyplynulo, že tak žalovaný ako aj správny súd zúžili pojem TECHNICKÝ nielen de facto, ale aj de iure na STROJÁRENSKÝ. Žalobca mal za to, že pri technickom riešení nemusí ísť vôbec o spracovanie údajov, napriek tomu ide o technické riešenie - ideálnym príkladom je úžitkový vzor na akúkoľvek mechanickú súčiastku strojárenského stroja, ktorá nespracúva žiadne údaje. Ak teda pri technickom riešení neexistuje podmienka spracovania údajov, prečo by pri spracovaní údajov malo ísť vždy len o technické údaje a tieto údaje by nemohli byť účtovné, metrologické, biometrické a pod. Zákon o úžitkových vzoroch v platnom znení nikde vo svojich ustanoveniach pri technickom riešení podmienku, že v prípade spracovania údajov musí ísť o

technické údaje nestanovuje. S tým sa napokon na rozdiel od správneho súdu stotožnil aj sám žalovaný vo svojom vyjadrení. Taktiež nikde v legislatíve Slovenskej republiky ani komunitárnej legislatíve a dokonca ani v žiadnej legislatíve týkajúcej sa úžitkových vzorov nie je podmienka, že pri technickom riešení sa musí riešiť výlučne technický problém (viď bežné udeľovanie úžitkových vzorov žalovaným na produkty potravinárskeho priemyslu a spôsob ich výroby. Žalobca mal taktiež za to, že technické riešenie nemusí nevyhnutne ani riešiť technický problém, hoci v danom prípade ním podľa názoru žalobcu riešený je, ale zo slovného spojenia "technické riešenie" jednoznačne vyplýva iba skutočnosť, že toto riešenie musí využívať technické prostriedky (odvodzuje to z podstatného mena "riešenie") a spôsob riešenia by mal byť technický v najširšom chápaní prídavného mena technický, tak ako to vyplýva z vyššie uvedenej definície slova "technika".

20. Ďalej žalobca poukázal na odôvodnenie správneho súdu týkajúceho sa toho, že "... uvedeným usporiadaním fakturačných (teda netechnických údajov) a následným vytvorením známeho dvojdimenzionálneho kódu nie je spôsobený žiadny technický efekt. Pri riešení problému podľa prihlášky úžitkového vzoru samotná podstata riešenia teda spočíva len v usporiadaní údajov obsiahnutých na faktúre do troch skupín, v určení dĺžky reťazca a naformátovaní údajov, pričom takéto usporiadanie údajov na faktúre nie je riešením technického problému ". Skonštatoval, že správny súd to abstrahoval od pojmu technické riešenie až k pojmu riešenie technického problému, čo žalobca nepovažoval za synonymá. Dal za pravdu, že každé riešenie technického problému je zároveň aj technickým riešením, avšak nie každé technické riešenie musí byť aj riešením technického problému. V danom prípade však nepovažoval za pravdivý záver, že usporiadanie údajov do skupín, určenie dĺžky reťazca a naformátovanie údajov nie je riešením technického problému. Každá z týchto troch činností samostatne, ako aj vo vzájomnej súčinnosti sú nielen technické, ale zároveň aj riešia technický problém (odstránenie chybovosti a zrýchlenie činnosti), iba pri nich nejde o technické údaje. Ak by namiesto údajov boli usporadúvané do skupín, určená ich dĺžka a napokon boli zabalené fyzicky existujúce predmety, potom by podľa argumentácie správneho súdu o riešenie technického problému šlo. Správny súd na jednom mieste rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici vyžaduje, aby šlo o technické údaje (čo je podľa názoru žalobcu nesprávne - veď ani fyzicky existujúce predmety nie sú technickými údajmi), na inom mieste to už nepodkladá za podstatu technického riešenia a táto jeho podmienka priamo ovplyvňuje aj jeho pohľad na samotné technické riešenie a technické prostriedky tohto riešenia. Žalobca uviedol, že logické uvažovanie bolo vedené maximálne reštrikčne, kedy za technické má byť považované iba strojárenské.

21. Žalobca ďalej namietal, že správny súd sa námietkou žalobcu ohľadne postupu žalovaného tak ako svoj právny názor uviedol v bode 23, riadne nevysporiadal, keďže v bode 21 odkazuje na údajný postup v súlade s Metodickými pokynmi na vykonávanie medzinárodných rešerší a medzinárodného predbežného prieskumu PCP, s Metodickými pokynmi Európskeho patentového úradu a potom v bode 23 uvádza, že žalovaný nie je pri svojej pôsobnosti viazaný rozhodnutiami iných úradov alebo inštitúcií v rovnakých alebo obdobných veciach. Žalobca zdôraznil, že poukazoval na ust. § 3 ods. 4 správneho poriadku, kedy žalovaný ako správny orgán má dbať o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti žalobcu

22. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril písomným podaním doručeným správne súdu dňa 10.04.2017. Nestotožnil sa so žalobcovou argumentáciou uvedenou v kasačnej sťažnosti a napadnutý rozsudok považoval za správny, pretože v predmetnom správnom konaní súd aplikoval správny právny predpis, správne ho interpretoval a zároveň ho správne aplikoval na zistený skutkový stav.

23. Žalovaný poukázal na znenie ust. § 4 zákona o úžitkových vzoroch, ktoré definuje technické riešenie (teda len technické riešenie je spôsobilé na ochranu úžitkovým vzorom). Uviedol, že technické riešenia

predstavujú významovo široký pojem, ktorý nie je možné vyčerpávajúcim spôsobom legislatívne vymedziť, a žalovaný posudzuje technickosť riešení zaužívaným výkladom zákona. Žalovaný opätovne uviedol, že na výklad pojmu „technické riešenie“ žalovaný používa zaužívaný koncept, podľa ktorého riešenie má technický charakter vtedy, ak rieši problém z technickej oblasti (technický problém), uvedený problém je zároveň vyriešený technickými prostriedkami a predmet prihlášky je v nárokoch na ochranu definovaný technickými znakmi. V žiadnom prípade tak nemožno podľa žalovaného konštatovať, že výklad pojmu „technické riešenie“, žalovaným je svojvoľný, či restriktívny. Opätovne poukázal na predmet nezávislého nároku na ochranu pod č. 1,2,3,4 pričom skonštatoval, že pri riešení problému podľa prihlášky úžitkového vzoru č. spisu PÚV 5004-2012 samotná podstata riešenia spočíva len v usporiadaní údajov obsiahnutých na faktúre do troch skupín, v určení dĺžky reťazca a naformátovaní údajov, pričom takéto usporiadanie údajov na faktúre nie je riešením technického problému, ale ide len o riešenie problému administratívneho. Taktiež faktúra ako taká, na ktorej sú uvedené fakturačné/platobné údaje, je zjavne netechnická, a to bez ohľadu na to, či ide o printovú, resp. elektronickú faktúru. Samotným pridaním QR kódu na faktúru sa táto faktúra nestáva technickým riešením.

24. K uvedenému považoval žalovaný za vhodné uviesť, že je potrebné rozoznávať používané pojmy a to "technický charakter", ktorý závisí od charakteru obsiahnutých znakov v nárokoch na ochranu, ktoré môžu byť, ako je to aj v prípade nároku na ochranu č. 4, technické aj netechnické, avšak obsiahnutý technický znak, resp. znaky (v tomto prípade nosič informácií), musí mať technický efekt, resp. predstavovať technický prostriedok, ktorým je riešený technický problém, a až vtedy môžeme hovoriť o "technickom riešení". Z doposiaľ uvedeného a z definície nárokov na ochranu mal žalovaný za zrejmé, že len v nároku na ochranu č. 4 je obsiahnutý technický znak (nosič informácií, na ktorom je faktúra obsiahnutá), avšak napriek jeho prítomnosti nemožno riešenie podľa tohto nároku charakterizovať ako "technické riešenie" pretože, hoci je v tomto nároku uvedený technický znak (nosič informácií, na ktorom je faktúra obsiahnutá), predmetom prihlášky nie je tento nosič (nerieši sa napr. štruktúra elektronického nosiča alebo v prípade ďalších nárokov napr. zloženie papiera), ale len obsah faktúry (fakturačné údaje), ktorý je netechnický.

25. Ďalej mal žalovaný za to, že práve v kontexte popisu nárokov na ochranu č. 1 až 4 bolo potrebné vnímať časť rozsudku krajského súdu, na ktorý upriamuje pozornosť žalobca. Citovanú časť rozsudku nepovažuje za protirečivú, ale len poukazuje na rozdiel medzi nárokom na ochranu č. 4 (hybridná faktúra), kde je obsiahnutý technický znak/prostriedok) a ďalšími nárokmi na ochranu. Z rozsudku jednoznačne vyplynulo, že rozhodným pre súd bolo, že prihlásené riešenie nerieši technický problém, pričom tento (netechnický) problém ani nerieši technickými prostriedkami (všetky nároky na ochranu okrem nároku č. 4). Súd osobitne spomenul nárok na ochranu č. 4, pri ktorom je síce pri riešení (netechnického) problému použitý aj technický prostriedok, ktorý však riešeniu sám o sebe nemôže dať charakter technického riešenia.

26. Žalovaný bol toho názoru, že odstránenie chybovosti a zrýchlenie činnosti je len riešením administratívneho (nie technického) problému, preto sa nemohol stotožniť s názorom žalobcu o tom, že každá z troch činností (usporiadanie fakturačných údajov, určenie dĺžky reťazca a naformátovanie údajov) samostatne ako aj vo vzájomnej súčinnosti sú nielen technické, ale zároveň riešia technický problém (odstránenie chybovosti a zrýchlenie činnosti).

27. Žalovaný ďalej vo svojom vyjadrení poukázal na to, že ani z napadnutého rozsudku (a ani z druhostupňového rozhodnutia žalovaného) nevyplýva, že pre súd (resp. žalovaného) bolo rozhodné, o usporiadanie akých údajov v spornom riešení ide. Preto tvrdenie žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti, že súd "vyžaduje aby išlo o technické údaje" považuje žalovaný za účelové. Žalovaný v tejto súvislosti len dopĺňa, že je bezvýznamné, o usporiadanie akých údajov v spornom riešení ide, a aj v prípade, ak by boli sporným spôsobom usporiadované technické údaje, na rozhodnutí žalovaného by to nič nemenilo, pretože takýto spôsob kódovania akýchkoľvek údajov nerieši žiaden technický problém.

28. Vo vzťahu k žalobcom uvádzanému príkladu o udeľovaní úžitkových vzorov na produkty

potravinárskeho priemyslu žalovaný uviedol, že výrobky, ako produkty akéhokoľvek priemyslu (strojárenského, ale aj potravinárskeho, či farmaceutického) získavajú status "technického riešenia" ako výsledok výskumu a technického spôsobu ich výroby. Je teda zrejmé, že potravinársky priemysel je jednoznačne technická oblasť a to na rozdiel od administratívy či finančníctva, ktoré predstavujú netechnické odvetvia.

29. Vo vzťahu k poslednej námietke žalobcu ohľadne postupu v rozpore s ust. § 3 ods. 5 správneho poriadku, žalovaný mal za to, že právny súd sa vyčerpávajúcím spôsobom (bod 23 rozsudku) vyjadril k žalobným námietkam súvisiacim s porušením základných zásad správneho konania (§ 3 správneho poriadku), ktoré žalobca vzniesol v žalobe. V tejto súvislosti žalovaný opätovne uviedol, že žiadny z predmetov, ktoré sú obsahom patentových dokumentov (zapísané úžitkové vzory a patenty), na ktoré žalobca poukázal už v žalobe, nie je rovnaký s predmetom prihlášky úžitkového vzoru, resp. žiadny z týchto predmetov sa netýka fakturačných údajov ako spracovávaných dát. Preto poukazovanie na konkrétne zapísané patenty a úžitkové vzory, ktoré sa však netýkajú fakturačných údajov ako spracovávaných dát, je irelevantné. Už vo vyjadrení k žalobe žalovaný poukázal na rozhodnutia Úradu o prihláškach úžitkových vzorov, ktoré boli zamietnuté podľa § 38 ods. 2 zákona o úžitkových vzoroch, pričom dôvodom rozhodnutia Úradu bola práve skutočnosť, že predmet prihlášky úžitkového vzoru nie je technickým riešením ("netechnickosť riešenia").

30. S poukazom na uvedené navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa ust. § 461 S.s.p. zamietol a nepriznal žalobcovi náhradu trov konania.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ v spojení s § 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podanej kasačnej sťažnosti žalobcu (§ 453 ods. 1 S.s.p.), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

32. Predmetom prieskumného konania kasačného súdu bol rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/164/2015-89 zo dňa 23.09.2016 v spojení s opravným uznesením krajského súdu č. k. 24S/164/2015-136 zo dňa 03.05.2017, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu.

33. Kasačný súd preskúmal rozsudok správneho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so zásadnými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

34. Predmetom súdneho prieskumu v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu - Predsedu Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky č. PÚV 5004-2012 II/63-2015 zo dňa 06.07.2015, ktorým zamietol rozklad a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky č. PÚV 5004-2012-V-48-La zo dňa 29.11.2012, ktorým prvostupňový orgán podľa ust. § 38 ods. 2 zák. č. 517/2007 Z. z. zamietol prihlášku úžitkového vzoru zn. spisu PÚV 5004-2012 s názvom Spôsob kódovania fakturačných a/alebo platobných údajov a hybridná faktúra a/alebo platobný príkaz z 31.1.2012.

35. Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje. Kasačný súd po vyhodnotení kasačných dôvodov žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu

súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného, považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Aby neopakoval skutočnosti účastníkom známe, na zdôraznenie skutkových a právnych záverov k veci uvádza nasledovné.

36. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 177 a nasl. S.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

37. Správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci. (§ 119 S.s.p.)

38. Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy. (§ 135 ods. 1 S.s.p.)

39. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa zásadne obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné najmä s ohľadom na prameň, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Zákonnosť postupu správny súd skúma na základe rovnakých kritérií ako zákonnosť rozhodnutí.

40. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

41. Kasačný súd mal v danej veci preukázať, že krajský súd v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, keď napadnutým rozsudkom žalobu ako nedôvodnú zamietol, postupoval náležite v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v prvej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku.

VI.

Právne posúdenie kasačným súdom

42. V predmetnej veci sa Najvyšší súd Slovenskej republiky plne stotožnil s právnym názorom prezentovaným v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu o tom, že riešenie prihlásené v nárokoch na ochranu nie je technickým riešením.

43. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je

zvrchovaný, demokratický a právny štát.

44. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

45. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnomu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

46. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

47. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

48. Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujúcu svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

49. Podľa ust. § 4 zákona o úžitkových vzoroch, technické riešenie je spôsobilé na ochranu úžitkovým vzorom, ak je nové, je výsledkom vynálezcovskej činnosti a je priemyselne využiteľné.

50. Podľa ust. § 5 ods. 1 zákona, za technické riešenie podľa tohto zákona sa nepovažujú najmä

- a) objavy, vedecké teórie a matematické metódy,
- b) estetické výtvyry,
- c) plány, pravidlá a spôsoby vykonávania duševnej činnosti, hier alebo obchodnej činnosti,
- d) programy počítačov,
- e) len uvedenia informácií.

51. Podľa ust. § 5 ods. 2 zákona, predmety alebo činnosti uvedené v odseku 1 sú vylúčené z ochrany úžitkovým vzorom len v rozsahu, v akom sa prihláška úžitkového vzoru (ďalej len "prihláška") vzťahuje na tieto predmety alebo činnosti ako také.

52. Podľa ust. § 38 ods. 2 zákona, ak prihláška obsahuje predmet, ktorý sa podľa § 5 nepovažuje za technické riešenie alebo je podľa § 6 vylúčený z ochrany, prípadne ak predmet prihlášky zjavne nespĺňa podmienku podľa § 9, alebo prihláška nespĺňa podmienku podľa § 32 ods. 3, úrad prihlášku zamietne. Pred rozhodnutím o zamietnutí prihlášky musí úrad umožniť prihlasovateľovi vyjadriť sa k dôvodom, na základe ktorých sa má prihláška zamietnuť.

53. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že skutočnosť, či možno prihlasované riešenie považovať za technické riešenie alebo nie, je vecou správnej úvahy správneho orgánu, nakoľko posudzovanie predmetu prihlášky z pohľadu, či mu prislúcha ochrana zákonom o úžitkových vzoroch alebo nie, nie je možné odčleniť od právneho posúdenia, preto posudzovanie technického stavu veci je kvalifikované ako správne uváženie (odborná stránka veci) spojené s procesom aplikácie hmotnoprávnych ako i procesných právnych noriem. Keďže je výklad ako i právne posúdenie pojmu „technické riešenie“, ktoré je spojené s aplikáciou zákona považované za správnu úvahu správneho orgánu, súd preskúmava iba to, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. (pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Sžf/82/2013, 3SžoKS 153/2006). Správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správneho orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne, a práve toto tolerančné pásmo (úvaha) obmedzuje súd pri súdnom prieskume.

54. Podľa ust. § 27 ods. 2 S.s.p., pri rozhodnutí, opatrení alebo inom zásahu, ktoré orgán verejnej správy vydal alebo vykonal na základe zákonom povolenej správnej úvahy, správny súd preskúmava iba, či také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom; tým nie sú dotknuté ustanovenia § 192, 198 a § 230 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 písm. a/.

55. Súd sa teda pri preskúvaní rozhodnutia vydaného na základe správnej úvahy obmedzí iba na to, či toto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a či sú jeho závery logické podložené riadnym procesným postupom.

56. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci kasačného konania, obdobne ako aj krajský súd v rámci preskúmania žalobou napadnutého rozhodnutia nezistil, že by žalovaný v rámci posudzovania predmetu prihlášky úžitkového vzoru vo vzťahu k splneniu podmienok ustanovených zákonom o úžitkových vzoroch vybočil z medzí správnej úvahy ani zásad logického uvažovania. Žalovaný nebol pri posudzovaní prihlášky úžitkového vzoru výslovne ust. § 5 ods. 1 zákona obmedzený, pretože toto ustanovenie len príkladmo uvádza čo zákonodarca za technické riešenie nepokladá, preto bolo v kompetencii žalovaného na základe skutkových zistení ako i vykonaného dokazovania na základe správnej úvahy jasne a zrozumiteľne odôvodnenej dospieť k prezentovanému záveru v jeho rozhodnutí o netechnickosti predloženého riešenia. Z uvedeného dôvodu nie je možné kasačnú námietku žalobcu ohľadom tejto skutočnosti považovať za dôvodnú. Navyše žalobca ani nenamietal, že žalovaný úmysel zákonodarcu ohľadom oblastí riešení, ktoré tento nepovažuje za technické, opomenul a teda konal svojvoľne, iba hypoteticky uviedol, že v prípade, že by žalovaný tento úmysel zákonodarcu opomenul mal za to, že z jeho strany ide o svojvôľu.

57. Vo vzťahu k ďalším dvom námietkám žalobcu uvedeným v bode 19 a 20 tohto rozhodnutia kasačný súd poukazuje na vyjadrenie žalovaného v bode 24 a 25 tohto rozhodnutia. S názorom žalovaného kasačný súd sa v celom rozsahu stotožňuje. Kasačný súd zastáva názor už konštatovaným správnym súdom, že technickosť riešenia bola zo strany žalovaného posudzovaná výkladom v medziach zákona zaužívaným spôsobom a nie reštrikčne, ako namietal žalobca. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že riešenie, ktoré bolo predmetom prihlášky žalobcu technickými prostriedkami nerieši technický problém a teda nie je ho možné považovať za technické riešenie, pričom žalobca svojou argumentáciou v kasačnej sťažnosti nevyvrátil právne východiská žalovaného, ktoré by mali za následok nelogickosť,

resp. by neboli v medziach zákona.

58. Kasačný súd sa taktiež nestotožňuje s námietkou žalobcu, ktorou namietal, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho námietkou ohľadne porušenia zásady uvedenej v ust. § 3 ods. 4 (zrejme má na mysli ods. 5) správneho poriadku. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu (bod 23) vyplýva, že správny súd sa v odôvodnení rozhodnutia s touto námietkou žalobcu vysporiadal vyčerpávajúcim spôsobom, keď uviedol, že žiadny zo žalobcom označených prípadov, v ktorých rozhodoval žalovaný, nie je identický, ani podobný s predmetom žalobcovej prihlášky, keďže sa netýka fakturačných údajov ako spracovaných dát a len samotný nesúhlas žalobcu s názorom súdu nie je dôvod na zrušenie rozhodnutia z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov.

59. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd po vyhodnotení kasačných dôvodov žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

60. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu podľa ust. § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

61. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal. Sťažovateľovi (žalobcovi) z dôvodu, že v tomto konaní nemal úspech, (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal z dôvodu, že to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

62. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.